תהוי געל: **מדסיפא רבנן** · רישא תורה אור

מ"ק כא. דקב הקיטע נמי רבנן ודייקי ואנעלך תחש ודקתני קב הקיטע כשר במחופה עור: **אדתני סיפא אנפיליא של בגד** · פסולה אלו הוא ודאי דלאו נעל הוא דהא לא מגין ליטמטעין חילוק בקב הקיטע דאע"ג דמגין לאו נעל וכ"ש הא: **סיפא נמי ר' מאיר** · ולא דייק תחש ואפילו הכי של בגד לא משום דלא מגין אבל קב הקיטע מגין הלכך אפילו אין מחופה עור כשר: **למדחסיה** · לדחוף רגלו בקרקע: **מועט** · לאו אורחיה למדחסיה: **על ליחתא דכרעיס** · שרגלו הפוך ודורס בעליזו של רגל ליחתא לשון לוחיס (שבת דף מז.) פלנקא כלומר שאינו דורס במקום מדרס רגלו ואע"ג דתנן (לעיל דף קא.) מן הארכובה ולמטה כשרה התם הוא דכי נחתך רגלו קם ליה שוק ורחמנא אמר מעל רגלו דהייגו שוקו אבל האי לאו רגל הוא: **והתניא בסמיכות הרגליס** · כשרה: **מאי לאו דחליץ בהו איהו** · הגורל את רגליו והם עקומים: **לאחר** · שרגלו ישרה: **בר אוכא וכר קיפוף** · בפ' אלו מגלחין (מ"ק כה:) דאחלפו לדעתיה דרב אשי ואיתהפוך כרעייהו: **רגליס** · שלם רגליס תחוג (שמות כג): **פרט לבעלי קבין** · שפטוריס מן הרחייה אלמא שוק לאו רגל הוא: **מעל רגלו** · משמע מדבר שהוא על רגלו מדלא כתיב וחלצה נעלו מרגלו: **שמע מינה** · ממתני' דקא מכשר מן הארכובה ולמטה: **האי אספוירא** · *קביל"ת המפסקת בין שוק לרגל: **עד ארעא נחית** . ואין עוד פרק אחר למטה הימנה בעקב: **דלאדי כרעא** · הבוה ועומד למול כף הרגל לאו מעל הוא וכרעא דמי: **וכשליתה דיולאה מבין רגליה** · אלמא ירכים נמי מיקרו רגל: **נועלת עקביה בירכותיה** · והולך יולא מבין רגליה ממש והייגו דכתיב מבין רגליה: **לא עשה רגליו** · לא הסיר שער זקן התחתון: **נסתר את רגליו** · מי רגליס אלמא ירכים רגל מיקרו: **אך מסיך הוא את רגליו** · בעגלון מלך מואב כתיב: **בין רגליס** · בין ירכותיה שבא עליה סיסרא ונתכוונה כדי לייגעו: **כרע נפל שכב** · שבעה כתיבי בקרא: רעה

מ"ק כא. **מעבירה אמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי** *כל טובתן של רשעים רעה

שבת סה: יומא עח:

להו דקיטע חולץ אבל אין נראה לר"י דהא בירושלמי מפרש הא דקתני במתני' מן הארכובה ולמטה חלילתה כשרה הייגו בקושר רלועות הסנדל מארכובה ולמטה אבל בקיטע לא אייר מידי והא דקתני בברייתא קב הקיטע אינה לפרושי נמי דיהיב לאחר וחלץ כדאמר אסמיכות רגליס וה"מ למימר וליטעמיך קב הקיטע מי חלץ אלא דיהיב לאחר וכן דרך בכמה מקומות דיכול לומר וליטעמיך ואין לומר ועוד מעיקרא דסבר דברגל הפוכה שייכא חלילה ה"ה דקיטע נמי חלץ אבל לפי המסקנא לא והא דפריך רגליס פרט לבעלי קבין הכי פריך כיון דשוק לא מיקרי רגל א"כ למטה מהארכובה אמאי כשרה הא לא הויא קשירה במקום רגל ורבינו נסים נמי פירש במגלת סתרים דקיטע לא חלץ הפוכה ומן הארכובה ולמטה דמשיר במתני' לאו בחיפסקא לכרעיה אלא בקשירת רלועות חייבי כדאמר בירושלמי: **פרט** לבעלי קבין · ואף על פי דעיקר דרשא נפקא לן מפעמים בפרק קמא דחגיגה (דף ג. ושם) מכל מקום פריך שפיר מדאסמכיה תנא ארגליס: **והא** קא מתהניא מעבירה · ליכא למימר דפריך אאמאי לא מסרה עלמה שהרי קרקע עולם היא כדאמר גבי אסתר* ועוד כי הוא לא היה מאנסה ואדרבה היא שדלתו בדברים להכריחו להביאו עליה כדי להתיש כחו להגיל ישראל אלא פריך אאמאי משבחה הכתוב כל כך דכתיב תבורך מנשים וגו' ואמרינן בגיר (דף כג: ושם) ובהוריות (דף י:) גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה פירוש מאמהות לפי שהיו נהנות מן הביאה ויעל לא היתה נהנית מן הביאה ומשני דודאי לא היתה נהנית משום דטובתן של רשעים כו' והתניא מילתא קיימא הך פירכא בגיר (דף יב:) : ת"ל

[גהות הש"ס]
רש"י ד"ה אאי אספוירא קבילא וכו'. עי' מנחות לג ע"א רש"י ד"ה אספוירא ושם דף לז ע"א בתוס' ד"ה קיטורת בסוף הדבור :

[פנחדרין עה:]

לכתחלה דא"ל רבי חייא בתי עמודי לל"ח שפי' בקונט' ועוד דכתיב ועמד ואמר ומיהו עיכובא ליכא מדלא כתיב ויעמוד ויאמר אבל ועמד ואמר אינו אלא סיפור דברים בעלמא והכי נמי מפרש במסכת מועד קטן (דף כא. ושם) גבי מנין לקריעה מעומד אבל ועמדו שני האנשים אע"ג דלא כתיב ויעמדו הייגו לפי שאין כתיב שם מעשה אחר כך אבל הכא אחר ועמד כתיב המעשה ואין כאן אלא סיפור דברים בעלמא כמו *עמדו וקדשו *ועמדה ונשאת והא דדרשינן בספרי ועמד אין דבריס אלו אלא בעמידה אומר רביבו יהודה דשמא לכתחלה בעי הכי כדפרישית* : **והחולצת** מן הסומא חלילתה כשרה · וא"ת מהיכא ס"ד למעוטי סומא וי"ל מדכתיב לעיני הזקנים וה"א דה"ה (ב) לפני יבם א"כ מנוס דכתיב וירקה בפניו דהוי כמו לעיניו קמ"ל דלא : (ג) **הקיטע** מני רבי מאיר היא · דתניא מגעל ממה שאין רגליס לעשות : **באנפיליא** של בגד אתאן לרבנן . דלא חייב מגעל מבגד כיון דאין רגליה לעשות כן וה"ה אנפיליא הקשה ר"ת דהכא משמע דר' יוסי לא חייב קב הקיטע מגעל מדמוקי ברייתא דמכשרא ליה לחלילה כר' מאיר דוקא וכן משמע בפרק במה אשה (שבת דף סה: ושם) ואילו בפרק בתרא דיומא (דף עח: ושם) אמרינן דקב הקיטע בין לר' מאיר בין לרבי יוסי מגעל הוא ונעשה דר' יוסי גבי שבת דלמא מיפסק ואתי לאיתויי ד' אמות ברה"ר ועוד קשיא דהכא שרינן של שעם לאוזן ובפרק בתרא דיומא (שם) אמרינן אני ראיתי את רבי יהושע בן לוי שילא בסנדל של שעם ביה"כ ובשמעתין מדמי יה"כ לחלילה : **מאן** דמסגי על ליחתא דכרעיה לא חליץ. פי' בקונט' שאין זה קרוי רגל כיון שהופכו כל שוק דידיה נמי לא מיקרי מעל רגלו אבל היכא שנקטעה רגלו שוקו הייגו מעל רגלו דכיון דקודם קטיעה היה שוקו מעל רגלו אחר קטיעה נמי קריא מעל רגלו ובענין זה פי' גאון אחד ור"ח פי' טעמא דלא חליץ מאן דמסגי על ליחתא דכרעיה דלא מלי שפיר למדחסיה לגולי כרעיה אחרעא לפי זה נמי אתי שפיר הא דגריס מקיטע דקיטע דחיס שפיר טוליה שוקיה אחרעא מהוך פירוסס משמע דפשיטא

[לא ב מיי' שם הלכה ח טוש"ע שם בהלכות חליצה סעיף מח [ובסדר חליצה סעיף יח] :
לב ג מיי' שם הלכה יח טוש"ע שם סעיף כב :
לג ד מיי' שם הלכה עז טוש"ע שם סעיף י וסימן קסז סעיף ג ובסימן קסט בסידור סדר חליצה סעיף כו וסעיף ל:
לד ה מיי' פ"י מ' מהל' שבת הלכה עו סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שא סעיף טו :
[כ"כ קנא.]

[וע"ע תוס' שבועות ל. ד"ה מלוה ותוס' זבחים עז. ד"ה מיוסר]

לה ו מיי' פ"ד מהלכות יבום הלכה יט סמג עשין נב טוש"ע אה"ע סימן קסט סעיף כב בהגה"ס :
לו ז מיי' שם הלכה יז טוש"ע שם סע' ל ובסדר חליצה סעיף מא ובפירוש סדר חליצה סעיף סג :
לז ח מיי' שם טוש"ע שם בהלי חליצה סעיף לד :
לח ט מיי' פ"ב מהל' תגיגה הלכ' א סמג עשין רכז רכח רכט :
[עי' תוספות מנחות לג. ד"ה הא דעבידא]

הגהות הב"ח

(א) גמ' והתניא סמוכות סרגליס מאי לאו: (ב) תוס' ד"ה וסמוכלת וכו' וכ"ל דה"ה לעיני יבמ: (ג) ר"ה קב הקיטע וד"ה באנפיליא כד"ל :

מ"ק כה: ע"ש

תגיגה ג. ד. ערכין יט:

[עי' רש"י בערכין יט: מכותר היטב]

[ע"ל רב אשי אמר וכ"ל בערכין יט: על גזון]

[לעיל יח: וש"נ]

טוריות י: מיר כג:

שם [ע"ש]

תוספות ישנים

קב הקיטע דאחר חליצתו כשרה אלמא חייב ליה מגעל מני ר' מאיר דלא בעינן דומיא דתחש שהוא של עור דתנן הקיטע יולא בשבת באנפיליא של בגד [חליצתה פסולה] אלמא בעינן דומיא דתחש של עור וא"כ קשה כיצא לכיפא וא"ת אמאי לא סריך ה"נ עלה דמתניתין דקתני באנפיליא חליצתה פסולה אלמא בעינן דומיא דתחש והדר מני סנדל של עץ חליצתו כשרה אלמא לא בעי דומיא דתחש וי"ל מתני' ליכא לאוקומה דעלה ודאי מני לעניין כי תנן סנדל של עץ חליצתה כשרה במתוסה עור ולא שייך למפרך עלה לפלוג ולתני בדידה [ועוד קשיא] דהכא אמר של שעם חליצתה כשרה אלמא מגעל הוא ואמרינן במסכת יומא דבשם אמוראי נפקי ביה"כ מגעל של שעם אלמא לאו מגעל הוא וצ"ל דשני מיני שעם הם א) פרש"י במס' שבת פרק במה אשה דפליג ר' מאיר ור' יוסי בקב הקיטע ר' מאיר חייב כמגעל ומלבוש הוא ור' יוסי לא חייב ליה כמגעל ומשאי הוא. ותירץ במס' יומא קאמר לעייל בו ביה"כ אלמא לכ"ע מגעל הוא ומוקים ר"ל דיין דר' יוסי מיים דלמא נפיל ואתי לאתויי הוי מגעל גדול שאינו יכול להלוך בו ופסול לחליצה : **רגליס** פרט לבעלי קבין דפטורים מן הרחייה אלמא שוק לאו רגל הוא דתנן דר' יוסי אומר אין הרגל מגעל אלא הרגל בלבד ומתכו דרגליו מן הארכובה ולמטה כשרה פריך שפיר

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com